

**Кели Кътроун
Мередит Брайън**

**АКО ВИ СЕ ПЛАЧЕ, ИЗЛЕЗТЕ НАВЪН
И ДРУГИ НЕЩА, КОИТО НЕ СТЕ НАУЧИЛИ
ОТ МАЙКА СИ**

София, 2014

Преводът е направен по изданието
KELLY CUTRONE AND MEREDITH BRYAN
IF YOU HAVE TO CRY, GO OUTSIDE:
And Other Things Your Mother Never Told You
HarperOne
An Imprint of HarperCollins Publishers

Copyright © 2010 by Kelly Cutrone

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Стоянка Сербезова-Леви, превод, 2014
© Издателство „Изток-Запад“, 2014

ISBN 978-619-152-474-7

КЕЛИ КЪТРОУН МЕРЕДИТ БРАЙЪН

АКО ВИ СЕ ПЛАЧЕ, ИЗЛЕЗТЕ НАВЪН

И ДРУГИ НЕЩА, КОИТО НЕ СТЕ НАУЧИЛИ
ОТ МАЙКА СИ

Превод от английски
Стоянка Сербезова-Леви

Редактор
Милена Попова

*На Ава,
на майка ми
и на Универсалната майка*

– СЪДЪРЖАНИЕ –

За авторката	6
ВЪВЕДЕНИЕ	
Чуваш ли ме, скъпа? Това съм аз, твоята душа	7
ПЪРВА ГЛАВА	
Открийте своето племе: няма да стигнете до мечтите си по пътя към Изумрудения град	15
ВТОРА ГЛАВА	
Преструвайте се, че можете да го направите, за да успеете	29
ТРЕТА ГЛАВА	
Това не е провал, а пробив	45
ЧЕТВЪРТА ГЛАВА	
От истината боли: кога духовно стана равносилно на мило?	57
ПЕТА ГЛАВА	
От паникьора до война	79
ШЕСТА ГЛАВА	
Оставяйте предубежденията си на прага	93
СЕДМА ГЛАВА	
Вие сте марката: нормалното няма да ви заведе доникъде	117
ОСМА ГЛАВА	
Ако ви се плаче, излезте навън	139
ДЕВЕТА ГЛАВА	
„Кучка“ не е обидна дума: на борба за връщането на древното женско начало	167
Кели Кътроун отговаря	177

ЗА АВТОРКАТА

Кели Кътроун е основателка на фирмата за връзки с обществеността, брендиране и маркетинг в модната индустрия „Революция на народа“, представлявала клиенти като „Лоншам“, Вивиан Уестуд, Джереми Скот, Валентино, Пако Рабан, Тиери Мюглер, „Булгари“, „Кристис“ и много други. Участва в телевизионната поредица „Кели под небето“ по телевизия „Браво“. Живее в Манхатън с дъщеря си Ава.

– ВЪВЕДЕНИЕ –

ЧУВАШ ЛИ МЕ, СЪПА?
ТОВА СЪМ АЗ, ТВОЯТА ДУША

Ние сме устроени така, че да използваме срещу себе си връзката си със силата. Всеки ден създаваме реалност на основата на онова, в което сме програмирани да вярваме. Ето защо прекарваме по-голямата част от живота си, без да мислим ясно и свързано, без да мислим самостоятелно. През по-голямата част от живота си ние не живеем, а просто съществуваме в една програмирана, откликваща вяра, която наричаме „мисъл“.

Можем да обвиняваме потисника – гибелната умствена нагласа, – можем да го обвиняваме непрекъснато; той няма нищо против. На него не му пука.

Нужно е да използваме енергията си, интелекта си по начин, различен от този, по който сме ги използвали досега.

Джон Традъл

През 1981 г., когато беше създадена Ем Ти Ви, аз бях ученичка в десети клас. Спомням си много добре, защото Джо Морис, който беше играч във футболния отбор на колежа си, а впоследствие стана професионалист, по това време беше нашият кабелен техник и именно благодарение на него в консервативния ни католически дом в северната част на щата Ню Йорк се появи първото видео на Ем Ти Ви – „Video Killed the Radio Star“. Това видео промени изцяло моя свят. Бях прикована към екрана на телевизора от диджеите, чиито имена помня до ден днешен: Марта Куин, Марк Гудман, Джей Джей Джаксън, Алън Хънтър и Нина Блакуд (русото момиче, което приличаше на щраус). Те бяха цапнати в устата, несдържани и дръзки и на мен ми харесваше онова, за което говореха. Бяха като врата към един свят, за чието съществуване дотогава не подозирах, и изведнъж си помислих: „Господи, искам да отида там. Искам да бъда там.“ Като по чудо успях да убедя прекалено покровителствения си баща, бивш морски пехотинец, да ми подари пътуване до Ню Йорк за шестнайсетия ми рожден ден, при условие че бъда придружена от двацет и две годишната си сестра. Двете заминахме за уикенда и се опитвахме да се запишем в обстановката, дори когато се хранехме в ресторанти в Малката Италия. Накрая заспахме, докато гледахме „Кордебалет“¹.

Никога няма да забравя как по време на това мое първо посещение Ню Йорк покори всичките ми сетива. Сякаш бях

---

¹ С оригинално заглавие *A Chorus Line* – известен филм от 1985 г., в който режисьор провежда кастинг на танцьори за участие в нов мюзикъл. – Б.р.

излязла от някакъв скучен филм и се бях потопила в най-великия мюзикъл на всички времена, в който „Рокетс“ подскачаха в „Рейдио Сити Мюзик Хол“ на фона на песента на Франк Синатра „Ню Йорк, Ню Йорк“, а седем хиляди ангела крещяха: „Кели! Добре дошла у дома!“ Чувах ясно вътрешния си глас и той беше категоричен. По оживените улици в центъра на града се чувствах наелектризирана, ентузиазизирана, изпълнена с живот. Никога не бях виждала подобно място, където хора от целия свят говорят на различни езици, където гейове вървят по улицата, хванати за ръце, където и всичко се приема за нормално. Усетих, че животът на хората е целенасочен и смислен не само от излъчването и облеклото им, но и от начина, по който се движеха и стигаха там, закъдето са тръгнали. Те вършеха истински неща, вместо да обикалят града с огромните си автомобили, остарявайки бавно. Тук играта беше в разгара си и този, на когото не му стискаше да се включи в нея, можеше просто да се разкара. Това ми хареса. Нямах никаква представа какво щях да правя в Ню Йорк – не знаех, че съществува професия рекламен агент, – но след като слязох от първото такси в Манхатън, осъзнах, че дните ми в Сиракюс са преброени.

В момента, повече от двацет години по-късно, аз живея в една мансарда в центъра на града (честно казано, все още се кефя от факта, че асансьорът спира в апартамента ми – какъв шик!), управлявам собствена пиар компания с филиали в Ню Йорк, Лос Анджелис и Париж, организирам ревюта в Лондон, Париж, Москва, Лос Анджелис, Ню Йорк и Маями и плащам сама таксата за частното училище на седемгодишната си дъщеря. В тази книга обаче не се разказва как една жена може да се превърне в хитра бизнесдама, защото аз не съм хитра бизнесдама. Откровено казано, дори не съм хитра. Аз съм безстрашна и интуитивна. Вслушвам се във вътрешния си глас и почти винаги го следвам сяпко, без да си поставям ясни цели. Той не звучи в ушите ми, а по-скоро се проявява като впечатления, излизащи от душата ми. (Макар че когато за пръв път посетих Ню Йорк, изведнъж стана гръмогласен.) Мисля, че е знаел накъде съм се насочила още когато съм се родила. В крайна сметка съм израснала в Сиракюс, типичен работнически град, изиграл ролята на

пробен пазар за марки като праха за пране „Тайд“ и бисквитите „Набиско“, чиито маркетингови агенти обикаляха нашите магазини с надеждата да успеят да се ориентират по какъв начин биха могли да привлекат към продуктите си средния потребител в Америка. Момичетата от родния ми град не заминаваха за Ню Йорк, за да основават собствени компании; те се запознаваха със съпрузите си в близкия щатски университет и работеха като продавачки в търговския център или като учителки до раждането на второто си дете, а после напускаха „снежния пояс“ и се установяваха в някой по-топъл град в южните щати. Макар че на осемгодишна възраст аз вече организирах благотворителни пикници в квартала и дори се бях появявала в местните новини, никой около мен не възприемаше това като сигнал, че най-доброто нещо за мен би било да замина за Ню Йорк и да започна да се занимавам с реклама.¹ Родителите ми решиха, че трябва да стана медицинска сестра. Още от съвсем ранна възраст обаче аз усещах, че съм специална и че ще ми се случи нещо вълшебно. Моето пътуване към себе си – процесът, чрез който се научих да се вслушвам във вътрешния си глас и да му вярвам, – зареждаше с енергия и преобразяваше пътуването ми към света, помагайки ми да замислям и да постигам неща, надминаващи и най-смелите ми мечти.

Моята цел не е да ви дам напътствия как да се сдобиете с перфектен гардероб с дрехи на „Марджела“ или с идеална работа в областта на модата. Аз самата успях да постигна тези неща (макар и не по едно и също време), но, уверявам ви, те не са всичко. Бих искала да ви помогна да събудите вътрешния си глас – гласа на душата си – и да ви накарам да го използвате, за да следвате съдбата си, което според мен е най-важното в живота. (Съдбата ви може да е свързана с модата, но също така и с превъзпитанието на проститутки в Камбоджа с цел приобщаването им към обществото.) „Вътрешен глас? – може би се питате. – Душа? Съдба? Мислех си, че това е книга за модата!“ Модата е пълна с илюзии. Ако обаче смятате, че модерните

---

¹ Всъщност повечето ми познати от Сиракюс все още смятат, че се занимавам с издателска дейност. – Б.а.

през този сезон ботуши на „Прада“ ще ви направят по-секси и по-силни, би трябвало да повярвате, че имате душа и че тази душа е също толкова уникална, колкото са пръстовите ви отпечатащи и изображението на ириса ви. Ако не се вслушвате във вътрешния си глас, това би могло да означава, че сте прекалено натоварени или недостатъчно стимулирани, или пък че сте свикнали да го пренебрегвате, защото хората около вас не откликват на провокираните от него действия, които извършвате. Вероятно душата ви е свита. Според мен изборът, който правим в живота, и хората и предметите, които ни заобикалят, увеличават или намаляват силата на вътрешния ни глас, или изцяло го изключват.

Тази книга е призив към вас да се събудите и да прославите магията в себе си. Като начало трябва да направите следното:

1. Задайте си въпросите: Възможно ли е гласовете, в които се вслушвам от рождението си, да не са мои? В състояние ли съм да разгранича гласовете на родителите, учителите и приятелите си, на медиите и на Холивуд от своя глас – от своя собствен вътрешен глас?
2. Повярвайте, че вътрешният ви глас е гласът на вашата душа – вашата уникална искра на божественото начало (бих искала да отбележа приликата между думите *diva*¹ и *divine*²) – и че той знае кое е най-доброто за вас и ще ви заведе до вашата цел и съдба. (Ако приличате на мен, може и да не се озовете там, закъдето сте тръгнали.)
3. Съберете кураж по начина, по който събирате купчина дрехи на разпродажба на „Маккуин“, и следвайте вътрешния си глас.

Ако книгата ви послужи като стимул за постигане на някаква цел, надявам се това да се случи, докато сте млади, да

---

¹ От итал. – „примадона“. В англ. език означава също „блестяща и преуспяваща изпълнителка или знаменитост“ – Б.пр.

² Божествен. – Б.пр.

кажем, между петнайсет и трийсет години, или преди да сте се сдобили с ипотека или с деца, или с нещо друго, което е свързано с разходи, и да успеете да положите максимални усилия, разчитайки на интуицията си и следвайки мечтите си. Мечтите невинаги ще ви водят по права пътека към съдбата, но те обикновено са свързани със стремежите на душата ви. Те ще ви карат са си задавате трудни въпроси, ще ви тормозят и, което е по-важно, ще ви вдъхновяват. Искате да живеете в Испания и да обикаляте с мотоциклет планините ѝ? Направете го! Искате да се изявявате като дизайнер на дрехи? Актриса? Модел? Действайте! Искате да се станете агент на ЦРУ, специалист по ракетостроене, сервитьорка в клуб на „Плейбой“ или адвокат? Доставете си това удоволствие! Навярно след като постигнете онова, към което сте се стремили, няма да сте доволни; тогава ще разберете например, че не ставате за сервитьорка в клуб на „Плейбой“, и ще можете да продължите със следващата си мечта. Понякога човек открива с какво може да се занимава, след като отхвърли неприемливите професии.

Единствената мечта, която съм имала, беше свързана с Ню Йорк и за мен фактът, че съм се озовала в този град, беше достатъчен, за да се почувствам щастлива. Ню Йорк стана моят най-добър учител. Ако майка ви прилича на моята, вероятно не ви е научила на някои важни неща: как да използвате вибратор, как да изтеглите заем с лихва седемнайсет процента за срок от един месец, как да наемете адвокат за бракоразводното си дело, каква дула¹ да изберете, ако очаквате дете и сте сама. Майка ми никога не ме е учила как да се срещам с трима мъже едновременно, как да проведа събеседване с бавачка, с какви дрехи да бъда облечена, когато се намирам в ашрам в Индия, и как да медитирам. Тя също така не ми е говорила нищо за съществуването на бикини с отвор на дъното, за начина, по който се прави начална вноска за апартамент при разсрочено плащане, за предимството да живееш под наем пред покупката на жилище и за разликата между едноредов шестцилиндров двигател и осемцилиндров V-образен двигател (ако имам желание да карам

---

¹ Помощница при раждането. – Б.р.

мощна кола), както и за възможността да наема екип от хора, които да ми помогнат да си подредя живота – като се започне с треньорите и фризьорите и се стигне до диетолозите и психотерапевтите. (За мой късмет Ню Йорк се превърна в една от многото майки, с които се сдобих през годините.) И така, повечето майки казват, че искат дъщерите им да бъдат независими, но *всъщност* се надяват те да намерят някой добре платен банкер или адвокат (след като са навършили двацет и пет и преди да са прехвърлили двацет и осем години), да се установят в някой град, като например Гринич или Дариен, да гледат деца, да пазаруват и да прекарват остатъка от живота си в относителен комфорт. Знам това, защото наемам на работа техните дъщери. От начина, по който ни възпитават, нашите майки ни карат да мислим, че очакват от нас да направим кариера, и ни изпращат в колеж, но те *всъщност* не вярват, че жените могат да бъдат самостоятелни и да се грижат за себе си.

Аз нарекох компанията си „Революция на народа“ не защото съм с комунистически убеждения, както погрешно смятат някои хора, а защото съм убедена, че светът ще се промени, ако самите ние се променим. А този процес започва с откриването на собствената ни същност. Трябва да свикнем да се вслушваме във вътрешния си глас, заглушавайки глъчката в ума си и говора на хората около себе си, и да се движим в правилната посока – към нещата, за които смятаме, че сме предопределени, и които ни карат да се чувстваме живи. Това означава да предприемем амбициозно, страховито и в същото време смайващо пътешествие; моето продължава вече двацет години. Надявам се, че ще предпочетете вълнуващото пътешествие пред обикновения живот. Надявам се, че то ще прерасне в една истинска експедиция. Нашият свят е напрегнат; той няма да се промени, ако ние като жени престанем да мечтаем, да откриваме най-висшата си същност и да я показваме на хората. Земята съществува, за да ѝ се наслаждаваме, но също така и за да продължаваме да я променяме, докато не я превърнем в едно прекрасно място. Не е достатъчно само да спим, да се чукаме и да носим подходящи дрехи. *Дано* да не е достатъчно.

– ПЪРВА ГЛАВА –

ОТКРИЙТЕ СВОЕТО ПЛЕМЕ
НЯМА ДА СТИГНЕТЕ ДО МЕЧТИТЕ
СИ ПО ПЪТЯ КЪМ ИЗУМРУДЕНИЯ ГРАД¹

---

¹ Пътят, заслан с жълти павета, от книгата на Лиман Франк Баум „Вълшебникът от Оз“. – Б.р.

Леля Ем: Намери си място, в което няма никакви тревоги!

Дороти: Място, в което няма никакви тревоги... Смяташ ли, че има такова място, Тото? Би трябвало да има. До него не се стига с кораб или с влак. То е много, много далече. Отвъд луната, отвъд дъжда.

Из филмовата версия на „Вълшебникът от Оз“

Селското момиче ще промени света.

Кели Кътроун

Израснала съм на четиринайсет мили от пътя, застан с жълти павеа. Не се шегувам: странното село Читънганго в щата Ню Йорк (с население от 4883 души) е с тротоари, застлани с жълти павеа в памет на Лиман Франк Баум, автора на „Вълшебникът от Оз“, който е роден в него. Но моето пътуване към Оз няма нищо общо с пътуването на Дороти, като се изключи това, че по пътя си срещнах удивително разнообразие от личности. Когато напуснете дома си, следвайки своите мечти, пътят ви вероятно ще бъде осеян с дупки и невинаги ще бъде павиран в ярки цветове. Вероятно ще ви повалят сто милиона пъти и ще бъдете окачествявани като луди както от приятели, така и от непознати. Докато напредвате, може би ще бъдете самотни или ще се притеснявате за физическото и емоционалното си оцеляване. Възможно е от време на време да падате по очи, ако се окаже, че сте надценили способностите си. Разделяйки се с познатото и очакваното, вие ще бъдете принудени да се справяте с все по-големи предизвикателства, ще получавате сурови житейски уроци и ще опознавате себе си. Но също както в случая с Дороти, вашето пътуване ще бъде улеснено от наставниците, съветниците и верните приятели, които ще ви помагат да определяте посоката и ще ви подкрепят, когато се препъвате. Съединението прави силата – човек трудно се справя с проблемите си сам. Изводът се налага от само себе си: никой не може да живее в изолация. Някои хора са имали късмета да се родят в обкръжението на своето племе, докато на други им се е наложило да пътуват нашир и надлъж, за да го открият – както стана с мен. Аз обаче съм твърдо убедена, че независимо от това дали сте лесбийка, която иска да

прави кленов сироп във Вермонт, хомосексуален мюсюлманин, който се е родил в Близкия изток, или кучка, която се опитва да се наложи в модния бизнес в Ню Йорк, за вас има място под слънцето. Съществуват малки и големи градове, където живеят групи от хора, споделящи вашите убеждения и интереси, в чиито общности ще можете да се реализирате. Съществуват хора, които приличат на нас физически, и хора, които приличат на нас по своята духовност, емоционалност и социално положение. Пътят към нашите мечти понякога е мрачен, понякога е вълшебен, но Вълшебникът от Оз е бил прав, смятайки, че не е важна крайната цел, а самото пътешествие и хората, които ни съпровождат.¹

През ранния период от живота си в Сиракюс аз не успях да се впиша в средата, която ме заобикаляше, макар че обичах родителите си. Чувствах се като на кораб на въздушна възглавница, лутайки се между заниманията с хокей на трева, марихуаната и обществото на отличниците. Непрекъснато търсех своята идентичност, но все не успях да я намеря. Въпреки че имах много приятели, не принадлежах към никаква *група*. По едно време бях обещаваща фигуристка, но се чувствах самотна, защото, както можете да си представите, ми беше трудно да общувам с руси момичета с панделки на главите. На петнайсетгодишна възраст преживях вълнуваща любовна връзка с едно момче на име Ерик Клайн, което наскоро се беше преместило в Сиракюс от Ню Йорк, където баща му беше участвал в една група заедно с Деби Хари. Ерик беше висок и слаб евреин с прическа „ирокез“ и безопасни игли по дрехите, които по онова време бяха много модерни. Той беше толкова предизвикателно, безбожно красив, че не можех да повярвам на късмета си – никога не бях предполагала, че подобно момче ще се появи в нашето забутано масто. Спомням си, че бях погълната от неговите вълнуващи уроци по хардкор пънк – като се започне от „Дед Кенедис“ и се стигне до „Сър-

---

¹ Една жена, известна като „Майката“, която стана гуру за мен, е казала, че истинското удоволствие идва от вървенето напред. – Б.а.

къл джъркс“. Къщата на Ерик беше пълна със странни неща: ориенталски килими (у нас подовете бяха застлани с мокет), разтягащо се канапе (ние имахме класическо) и зърнена закуска и тофу (ние купувахме плодови сокове на „Минит Мейд“ и кексчета „Туинкис“). Обърнатото с главата надолу разпятие на стената и книгите на е. е. къмингс върху лавиците на библиотеката му свидетелстваха за неговия начин на мислене. Погледнато ретроспективно, Ерик – той настояваше да бъде наричан с пънкарското му име Белви Кей – беше един от първите представители на обществото на творческите ренегати, в което се чувствах най-добре. Чрез него и семейството му се запознах с онзи тип хора, с които щях да общувам в бъдеще: с нюйоркчаните. Ето защо няма нищо странно във факта, че къщата му ме привличаше като магнит. За мен връзката ми с Белви доказваше, че желанието да откриеш племето си, подобно на желанието да следваш мечтите си, често е продиктувано не от разума, а от сърцето. Ние търсим не само преживявания, които ни вдъхновяват, но и хора, които ни въздействат по същия начин – било то в творческо, емоционално, духовно или интелектуално отношение. Следователно, ако нямате ясно оформена мечта, можете да започнете да мислите за мястото, където бихте искали да живеете. Ако не се вписвате в общността си, ако в нея няма нищо, което ви кара да се чувствате будни и живи – като се започне от ресторантите, магазините и облеклото и се стигне до разговорите на масата по време на обета, – би трябвало да потърсите други общности.

Когато баща ми ме посрещна на летището след първото ми посещение в Ню Йорк на шестнайсетгодишна възраст, аз му казах, че някой ден ще се преместя в този град. Беше грешка от моя страна – той много трудно се беше съгласил да ме пусне да отида там за два дни. Отби встрани от шосето, накара ме да сляза, изкрещя: „Проклет да съм, ако позволя на някое от децата си да живее в този дяволски град!“, и ме прибра обратно в колата чак след десет-петнайсет минути (в днешно време подобно действие може да бъде квалифицирано като „безразсъдно излагане на непълнолетно лице на опасност“). Аз обаче не се отчаях. Завърших гимназия, а после и колеж и придобих

квалификация за медицинска сестра, каквото беше желанието на родителите ми, но не се отказах мечтата си и след пет години влязох в кабинета на баща си и му заявих, че заминавам за Ню Йорк. „За да можеш да живееш нормално в Ню Йорк, е необходимо да разполагаш с много пари – отвърна той. – Там животът е скъп.“ После извика майка ми в кабинета си: „Бев, Бев, ела тук! Знаеш ли, че дъщеря ни иска да се премести в Ню Йорк?“ Майка ми, разбира се, знаеше; тя научаваше всичко преди баща ми. Всъщност тя беше като барометър по отношение на настроенятия на баща ми и преценяваше какъв би бил най-правилният ми подход, когато се налагаше да разреша някакъв сложен проблем. (Понякога ме съветваше въобще да не се опитвам да говоря с него.) В този случай ме беше инструктирала да му обясня защо е толкова важно за мен да се преместя в Ню Йорк, да го помоля за благословията му и да не искам нищо повече. Тази стратегия не сработи веднага. „Тя дори не може да се грижи сама за себе си, Бевърли! – крещеше баща ми. – Ти переш дрехите ѝ!“ Присмя ми се за оскъдните ми спестявания от 484 долара. („Не мога да повярвам, че това е всичко, което си успяла да отделиш за четирите лета, през които работи! Гардеробът ти е пълен с дрехи!“) Накрая, съвсем изненадващо, ми написа чек за две хиляди долара. По онова време за него това бяха невероятно много пари. Давайки си сметка за този факт, аз се разплаках. „Обичам те много. Ти си моя дъщеря и аз бих направил всичко за теб – каза той, а очите му се насълзиха. – Но след като си решила да живееш в този град, никога повече няма да ти дам нито цент. Ако искаш да се върнеш у дома, просто ми се обади и аз ще дойда да те взема.“ С това сложи край на разговора. Осъзнавах колко мил е жестът му и колко му е трудно да ме погледне в очите и да ме пусне да замина за град, който всяваше ужас у него. И двамата ми родители бяха убедени, че някой ще ме изнасили или ще ме убие; самият факт, че съм решила да поема по свой собствен път, беше достатъчно тревожен за тях. Аз обаче бях пробвала да живея така, както те очакваха от мен, и се чувствах ужасно. Подобно на много родители и моите смятаха, че правят най-доброто за мен, но не осъзнаваха, че се опитват да

се намесят в съдбата ми. Когато започнете да следвате мечтите си, ще установите, че повечето хора от обкръжението ви не искат да излезете извън границите на средата си. Вероятно те се страхуват за вас, не ви вярват или са просто злобни, мрачни скептици. Каквато и да е причината, аз ви съветвам да престанете да споделяте мечтите си с тези, които се опитват да ви попречат да ги осъществите, дори и ако става въпрос за родителите ви. Защото ако усещате, че съществува нещо повече от онова, което можете да правите според чуждите преценки, ако искате да бъдете необикновени, няма как да го постигнете, ако сте заобиколени от хора, които ви казват, че това е невъзможно. Навярно ще станете толкова обикновени, колкото се очаква от вас. В Ню Йорк е разпространена следната поговорка: „Когато станеш най-предсказуемият гост на партито, трябва да си тръгнеш“.

През 1987 г. аз си събрах дрехите в черни найлонови торби, натоварих ги на червената си тойота „Корола“, записах си маршрута на гърба на един плик и потеглих по магистрала 81. Бях убедена, че съм подготвена за живота в големия град; усещането беше породено отчасти от увереността, която моите родители ми бяха вдъхнали, но всъщност беше пълна заблуда. Мястото, към което бях тръгнала, нямаше нищо общо с привлекателната градска утопия, която си бях представяла през всичките тези години. Бях наела апартамент, без да съм го виждала, на Авеню Си в квартала Ист Вилидж, който в края на осемдесетте години не се състоеше от бутици и азиатски ресторанти, а беше пуерториканско гето. Тогава си мислех, че черната ми коса ми служи като своеобразна защита, защото мога да мина за местно момиче. Съвсем скоро разбрах, че нещата, за които настояваха родителите ми, можеха да ми костват живота; думи като „моля“ и „благодаря“ бавеха опашката за билети в метрото и караха хората зад мен да крещат. Нито един от служителите в градския транспорт не желаше да ги чува. Те просто завъртаха иронично очи, сякаш казваха: „Скъпа, откъде си, по дяволите?“ Разбрах също така, че никой не иска да чува неангажиращите ми въпроси и коментари от рода на: „Хей, как сте?“, „Какви красиви обувки!“ или „Знаете

ли колко е часът?“ Никой не беше склонен да ми оказва помощ и на никого не му пукаше за мен. Тогава за първи път се сблъсках с явлението, което сега наричам „отхвърляне по нийоркски“: вие се опитвате да завържете разговор с даден човек, но думите ви се удрят в тухлената стена, която той е издигнал с цел да се предпази от всякакъв контакт с хората, плъзгат се по нея и заглъхват.¹ Аз обаче бях симпатично момиче, склонно да се впуска в приключения, затова бързо се сприятелявах с барманите, пънкарите, художниците и несретниците в долнопробните барове, в които се отбивах за няколко чаши текила, прибирайки се от работа. (Кварталът, в който живеех, беше толкова страховит, че се нуждаех от питие, за да събера смелост да стигна до дома си.) Скоро започнах да излизам извън пределите на Ист Вилидж и да прекарвам вечерите в най-добрите клубове. По това време, в края на осемдесетте години, болестта СПИН и крехът още не бяха излезли извън контрол и не бяха променили завинаги нощния живот в Ню Йорк; прочутият с лошата си слава клуб „Уърлд“ всяка вечер беше толкова препълнен с дрогирани с кокаин посетители, които се въртяха в кръг и подскачаха, че сякаш горният етаж всеки момент щеше да се срути върху главите на манекените с оформени като бодлички коси и глам рокерите. Несъмнено хората, които бях виждала по Ем Ти Ви, се зареждаха с енергия в подобни клубове – те бяха изворът на вдъхновението им, най-върховното място за тях. Веднага се почувствах като тяхна отдавна забравена братовчедка. Свалячи, компаньонки, поети, музиканти, актьори, неудачници: това бяха хората, които ми допадаха заради начина си на живот; bankerите и светските дами, които слизаха от лимузините си в Ъпър Ист Сайд, не ме привличаха с нищо. Хората, посещаващи клубовете, работеха през нощта, имаха творчески професии, носеха екстравагантни дрехи и не приличаха на нито един от съучениците ми от

---

¹ Една година след като се заселих на това място някакъв превъртял наркоман на име Даниъл Раковиц уби приятелката си, която беше балерина, и поднесе приготвена от частите на тялото ѝ супа на бездомниците в Томпкинс скуеър парк. – Б.а.

гимназията „Уест Дженеси“ с изключение може би на Белви. Изпитвах страхопочитание към тях и отчаяно исках да им се харесам. Чувствах се така, сякаш в града ми е пристигнал цирк и у мен се е породило силно желание да изпълня някой номер на трапеца, но не съм сигурна, че ще мога да увисна на пръчките.

За щастие, не след дълго се запознах с една жена на име Даян Брил, известна участничка в спектакъла на нощния живот; човек никога не би помислил, че тази жена ще се занимава с някакво кльощаво момиче, пристигнало току-що от Сиракюс. Даян ме взе под крилото си и ми вдъхна смелост да посетя пълния с травестити и ексцентрични посетители на клубове бутик в Ист Вилидж, собственост на Пат Фийлд, прочута днес като дизайнерка на костюмите за филма „Сексът и градът“. Тя беше не само първата лесбийка, с която се запознах, но и една от най-скандалните. Именно Пат ми продаде черното трико „Юнитард“ с повдигащ бюста сутиен, което стана основният елемент на гардероба ми, когато започнах да се занимавам с пиар. (Впоследствие го носех в комбинация със сако на „Шанел“ и високи до коленете ботуши в крайните квартали и с късо кожено яке и обувки с висок ток в центъра на града). Докато събирах племето си, членовете му оформяха индивидуалността ми. Новите ми приятели не ме насърчаваха да правя кариера и пари; те ми преподаваха уникални уроци в областта на креативността, музиката, моделите на поведение и свободата на словото (с тяхна помощ също така разбрах каква е цената на покварата). Сред тях за първи път през живота си се чувствах жива, заредена с енергия и в мир със себе си. Затова търсех тяхната компания (което правя и досега).

Моят бурен социален живот си имаше своята цена: той ми костваше работата ми. Бях постъпила в компанията за диетично хранене „НутриСистъм“, за да обучавам медицински сестри, и възприемах работата си по-скоро като средство за препитание, отколкото като трамплин за бъдеща кариера. Бедата беше в това, че ми се налагаше да ходя в офисите на „НутриСистъм“ в отдалечените райони на Бруклин, Куийнс и Уестчестър, където се провеждаха занятията с медицински-

те сестри. Манхатън беше страхотен; в края на осемдесетте години обаче крайните квартали бяха съвсем друга работа: мрачни, запуснати, с оскъдна пътна маркировка и рушащи се мостове. Дори Бруклин все още не беше станал днешният хаос от разхождащи се безцелно хора и сгради от кафеникав камък. Озовавах се на непознати места – все още не съществуваха джиписеи устройствата и мобилните телефони – с чанта, пълна с монети от четвърт долар, за да мога да ползвам уличните телефони, прекалено уплашена, за да помоля за помощ. Но това не беше единственият ми проблем. Налаганите от родителите ми ограничения не ме бяха подготвили да поемам отговорност за собствените си постъпки и нощните ми подвизи ми пречеха да ставам в седем часа. (Това все пак беше твърде ранен час за един бъдещ предприемач.) Една сутрин, потейки се, се загубих в някакъв тунел; бях с тежък махмурлук, отново закъснявах за работа и бях сигурна, че ще ме уволнят, ето защо се обадох на шефката си и ѝ казах, че напускам.

Вместо да търся работа, аз започнах да посещавам поизискани клубове и да си тръгвам от тях още по-късно. Постепенно установих, че ако вода в клубовете готините хора, с които се бях запознала, ще мога да получавам безплатни талони за питиета, наркотици и пари в брой! На езика на нюйоркчани аз станах „промоутър на партита“. И тъй като бях предприемач по душа, не след дълго се освободих от режимните си разходи, макар и неволно. Един неделен следобед, след като художникът, с когото се срещах, ме остави пред квартирата ми на връщане от пътуването ни през уикенда до Хамптънс, аз изкачих шестте реда стъпала и намерих на вратата известие за принудително изселване от апартамента; бравата беше сменена и нямах достъп до вещите си. Ами сега! Организирането на партита беше по-нерентабилно от работата ми в „НутриСистъм“ и аз бях изостанала с плащането на наема. Така и не си получих обратно вещите и собствеността ми се ограничи до набързо приготвения багаж за екскурзията и червената тойота „Корола“, от която съвсем скоро ми се наложи да се лиша. Тъй като се ориентирах зле, не помнех къде съм я оставила и постепенно се беше натрупала таксата за паркиране. След като

я открих, се оказа, че дължа повече пари, отколкото тя самата струваше, и просто я оставих там.¹

И така, само няколко месеца след пристигането си в Ню Йорк бях без дом, без работа и без кола. Бях отскачала лековерно от едно преживяване към друго като топка, водена от енергията и интуицията си и изпълнена с добри намерения (и дяволски помисли), залавяйки се с какво ли не, без да се опитвам да се съсредоточа върху нещо определено и да преодоля желанието си да ходя по ръба. Не разполагах с наставници, които да ми помогнат да се отърва от склонността си да изпадам в крайности и да се взема в ръце, и висенето в нощните клубове до шест часа сутринта беше единственото ми занимание. За щастие, разполагах с новото си племе от невероятни приятели и макар че те не ми помагаша да си намеря доходна работа, благодарение на тях поне не бях на улицата. В продължение на две седмици намерих подслон в един апартамент на Таймс Скуеър, собственост на художника Бернд Набър, своеобразен „индустриален“ вариант на Анди Уорхол, който караше сребрист кабриолет. За съжаление, през осемдесетте години Таймс Скуеър беше не по-малко опасен от Авеню Си; всъщност той беше олицетворение на човешката разруха, свърталище на наркомани, проститутки и хора, пристигнали в Ню Йорк с престъпни намерения в ума или с мечти в душата и взели няколко погрешни решения. Всеки ден през въртящата се врата на един хотел на Таймс Скуеър излизаше някаква луда жена по халат и с ролки на главата и започваше да крещи: „Помогнете ми!“ Това беше зов, съзвучен със задълбочаващото се бедствено положение, в което аз самата бях изпаднала. Нито веднъж обаче не ми мина през ума, че мога да се обадя на баща си. Първо, защото новината, че най-голямата му дъщеря е бездомна на Таймс Скуеър, щеше да го убие и, второ, защото да напусна Ню Йорк за мен би означавало да се откажа

---

¹ Най-тъжното нещо в историята с колата ми беше фактът, че баща ми беше спестявал дълго, за да ми я подари за Коледа. Само три години след като тя се появи на алеята, украсена с червена панделка, аз дори не се погрижих да си я върна. – Б.а.

от единствената си мечта и от единственото място, на което се чувствах у дома си, независимо от това дали над мен е надвиснала смъртна опасност, или не. Нещо повече, бях достатъчно наивна, за да смятам, че животът ми постепенно става по-спокоен, защото съм се махнала от Ист Вилидж.

Когато човек се вслушва във вътрешния си глас, в крайна сметка вратите, които в началото са се затръшвали под носа му, започват да се отварят. Още през втората седмица на пребиваването ми при Бернд вселената ми изпрати ангел в лицето на Антъни Хейдън-Гест, художествения критик на „Венити Фейър“, който беше известен противоречив автор, с двамайсет и осем години по-възрастен от мен, послужил като прототип на героя Питър Фалоу от романа „Кладата на суетата“ (във филма ролята се изпълнява от Брус Уилис). Запознах се с него на едно частно парти, на което той се появи изневиделица, зашлеви плесница на гаджето ми – елегантен млад рекламен агент, – събори го от стола му и извика: „Какво правиш тук със съпругата ми?“ Поведението му беше странно, но двамата веднага станавме приятели. Независимо от проявеното насилие, той ми се стори очарователен. Предложи ми да спя на канапето в красивата му къща на Източна осемдесета улица в потъналата в зеленина част на шикозния квартал Ъпър Ист Сайд. Аз го наричам „моят полковник Пикъринг“ (по подобие на великодушния герой от „Пигмалион“), защото независимо от положението си на емблема на нюйоркския нощен живот Антъни винаги е бил щедър и галантен с мен.¹ Той стана мой доверник, учител, грижовен, макар и инцидентен среднощен любовник и инструктор в ускорения курс по ориентиране в духа на това купонджийско десетилетие, запознавайки ме с хора и неща, които направиха Ню Йорк градът, който е в момента. Антъни стана причина да срещна първия си съпруг; той ме накара да осъзная очевидния факт, че трябва да правя нещо, за да

---

¹ На майка ми ѝ беше трудно да проумее от разстояние нашето споразумение. Затова тя каза на баща ми нещо абсолютно нелепо – че Антъни, един от най-известните плейбои в Ню Йорк, който беше раздал снимка на пениса си на всички жени на едно парти, – е гей. – Б.а.

си изкарвам прехраната, и ми уреди интервюто, което ми осигури първата работа в областта на пиара. Би могло да се каже, че той беше един от първите членове на моя „племенен съвет“ – групата, съставена от мъдри, по-възрастни от мен хора, които непрекъснато ми дават съвети по всякакви въпроси – от паричните и духовните до отглеждането на детето ми като самотна майка. Моите родители не разполагаха с отговорите на въпросите, свързани с начина на живот в Ню Йорк, защото никога не бяха живели в този град и нямаха представа какви механизми действат в него. Антъни обаче го познаваше добре и с удоволствие пое ролята на отзивчив наставник. Без него щеше да ми бъде нужно много повече време, за да си намеря работа, жилище и място в живота.

Моят съвет към вас е да откриете своя Антъни, преди да изпаднете в положението на бездомници на Таймс Скуеър. В миналото хората напълно основателно са живеели на племена: така е по-практично. (Всъщност според мен разпадането на племенната система е отговорно за голяма част от неблагоприятията в наши дни.) Започнете да общувате с хора във вашата общност, на които се възхищавате, и се възползвайте от опита им. Черпете от интелектуалната им сила. Не бих могла да си представя, че някой ще откаже да ви бъде наставник, ако го помолите за това искрено и смирено. Ако около вас няма такива хора, разширете обхвата на търсенето, защото те вероятно ви очакват някъде.

Не забравяйте обаче, че племенните връзки се основават на взаимност. Докато сформирате племето си, вие ще станете член на други племена и ако имате късмет, ще заемете позицията на старейшина. Това означава, че ще бъдете принудени да давате, дори и когато не получавате нищо в замяна. Сега, когато времето, в което бях преспиващо у приятели наивно момиче, отдавна е в миналото (или поне се надявам, че е така), аз обитавам няколко етаж в една голяма сграда в Манхатън, които използвам като жилище и офис. Моят дом се е превърнал в храм за интернационалната група от приятели и племенни членове, които се нуждаят от съвет или от топла храна, докато вървят по неравните пътища на своите мечти.

Напоследък тя включва един аржентинец – супермодел и актьор, с когото работих, докато организирах модно ревю в Мексико, една приятелка от ашрам в Индия, която се опитва да наложи новата си линия бижута в Ню Йорк, един мой познат, който си търси жилище, и внучките на бавачката на дъщеря ми, както и моите бивши съпрузи и настоящи любовници. Старая се да поемам всякакви ангажименти, с които мога да бъда полезна на хората около себе си: подписвам се като поръчител в договорите за наем на асистентите си, когато те напускат жилищата на родителите си, през почивните дни каня във вилата си стажанти, които живеят на общежитие, намирам време да посещавам болните деца на приятелите си, колкото и натоварена да е програмата ми, дори купувам на момичетата си подходящо бельо, както навремето направи за мен Пат Фийлд. Човек никога не знае с какви хора ще се сблъска и къде ще ги намери. Най-важно от всичко е да ги намери. В края на краищата членовете на вашето племе, независимо от това дали сте ги получили даром от вселената, или сте ги издирили и им плащате, за да работят за вас, не само ще ви помогнат да осъществите пътешествието си, но и ще го направят уникално и значимо, колоритно и забавно. В момента първият ми съпруг, с когото си останахме приятели, би могъл спокойно да пренощува у дома – асансьорът ще го стовари в апартамента ми, докато аз се опитвам да гледам романтичен филм, седнала на канапето с настоящия си любовник, а аржентинският супермодел щрака по клавиатурата на компютъра в кухнята; после тримата мъже навярно ще се захванат да учат седемгодишната ми дъщеря да играе покер. На едно обикновено момиче като Дороти тази сцена навярно би изглежда ужасно сложна. Но не и на една племенна жрица в собствения ѝ храм.